

POSTANOWIENIE

4 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

na posiedzeniu niejawnym 4 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa O. spółki akcyjnej w T.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 11 października 2022 r., VII AGa 473/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od P. spółki akcyjnej w W. na rzecz O. spółki akcyjnej w T. 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

M.M.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 października 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, wskutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 25 stycznia 2022 r. zmienił zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 357 228,49 złotych.

Od wyroku Sądu drugiej instancji pozwana wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność, gdyż dokonana przez Sąd Apelacyjny interpretacja umowy jest wbrew jej treści, przez co katalog kar umownych został rozszerzony i w efekcie zasądzono karę umowną na którą strony nie umówiły się.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Strona pozwana oczywistej zasadności skargi kasacyjnej upatruje w zabiegu interpretacyjnym w zakresie kar umownych dokonany przez Sąd Apelacyjny, który spowodował rozszerzenie katalogu kar umownych na korzyść strony powodowej poprzez domniemanie kary umownej, na którą strony nie umówiły się. Umowa została bowiem sporządzona przez profesjonalistów trudniących się tego rodzaju działalnością prawniczą (renomowane kancelarie prawnicze specjalizujące się w skomplikowanych transakcjach akwizycyjnych o znacznych wartościach przedmiotów transakcji). Zatem gdyby intencją stron było obwarowanie karą

umowną przypadku odstąpienia od umowy zgodnie z pkt 1.7.18 umowy, to z pewnością znalazłoby to wyraz w jej tekście.

Należy jednak podkreślić, że powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11). Taki przypadek w niniejszej sprawie nie występuje, a skarga, wbrew twierdzeniom skarżącej, nie jest oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wskazał w uzasadnieniu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jaki przepis prawa został naruszony, ograniczając się do kwestionowania wykładni umowy dokonanej przez Sąd Apelacyjny, który rzekomo pominął treści zwerbalizowane na piśmie i doszedł do stwierdzeń sprzecznych z jej treścią. Sąd drugiej instancji ustalił natomiast, że roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w całości, gdyż dochodziła zapłaty kwoty stanowiącej świadczenie gwarancyjne przewidziane w ust 6.4.1a) umowy łączącej strony w wysokości 300 000 złotych w związku z odstąpieniem pozwanej od umowy.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[as]

M.M.

